

MÉS INFORMACIÓ

<http://www.hronir.org/portalcatal.htm>

<https://elbiblionauta.com/ca/2020/04/17/victor-nubla-es-males-herbes-per-ramon-mas>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

**El proper dia que ens trobarem serà:
26 de novembre de 2020**

RECORDEU:

ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca Hora: 21:15 Coordinador: Andreu Loncà

Víctor Nubla

METAL·LÚRGIA

Con el número 42, aquel que, según su admirado Douglas Adams, lo explicaba todo – el universo y todo lo demás – despedían sus editores a Víctor Nubla, el artista que todo lo creía posible y todo lo hizo posible. Nubla, músico y escritor, pero también, cientos de cosas más, *padrino* de, se diría, los subterráneos de la ciudad, y no solo la ciudad, murió la tarde del martes por complicaciones de una hernia. Tenía 63

años. El escritor Javier Calvo, poco dado al uso de las redes sociales, no podía evitar despedirlo en una de ellas con un honorífico "Adéu, mestre". Figura clave de la música experimental de nuestro país – más admirada fuera que dentro – Nubla fundó el proyecto musical Macromassa en 1976 – "por entonces tenía 20 años, así que llevo 43 en ello, y no pienso dejarlo", confesaba hace unos días en la última entrevista que concedió – y en todo ese tiempo había escrito además más de una veintena de libros. El último, la divertidísima *Metal·lúrgia* (Males Herbes), una sátira sobre la explotación laboral en la que una empresa utiliza dragones como mano de obra barata, había llegado a las librerías hacía unos meses. Su literatura tuvo siempre ese aire fantástico, de una fantasía no adscrita a nada, en la que todo, como en la narrativa de Adams o su también admirado Kurt Vonnegut, y, sobre todo, Terry Pratchett, era posible. Buen ejemplo de ello son *El regalo de Gliese* (Aristas Martínez), una conspiración intergaláctica protagonizada por un detective aficionado y absurdo, y sobre todo, *Les investigacions del cap Pendergast* (Males Herbes), una pequeña joya, o quizá la más grande, del *noir* fantástico catalán.

Vecino del barrio de Gràcia, un centro de operaciones al que estaba tan ligado que no podía entenderse sin él (fundó la asociación Gràcia Territori Sonor), Nubla rehuía cualquier etiqueta porque, en realidad, podía serlo todo y todo a la vez, teórico, ensayista, activista de la experimentación, programador, agitador cultural. Tituló su peculiar y cortísima y pese a ello astronómica historia de la cultura *La ciencia a la luz del misterio* (Turner), y trató de alcanzar al gran público – si es que algo así existe, tratándose de una literatura que no se detenía ante nada – cuando fichó por Blackie Books, donde publicó *Cómo caza un dromedario*.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Nacido en Barcelona en 1956, Nubla había publicado más de un centenar de discos, tanto en solitario como con diversos proyectos musicales, entre ellos los grupos Macromassa, DEDO y Això no és pànic, en los que tocaba el clarinete, el sampler y el sintetizador. Durante su carrera colaboró, además, con músicos como Francisco López, Kasper T. Toeplitz, Tim Hodgkinson, Jochen Arbeit, Robin Storey y Clónicos y también compuso música para danza, teatro y cine. Fue además miembro fundador de la Bel Canto Orchestra y de la European Improvisers Orchestra, y era el director del festival internacional de música experimental LEM.

Ilustrador y, también, poeta, fue para muchos, un maestro. "Nos había enseñado mucho, pero nos deja con la sensación de que no habíamos llegado a aprender ni una pequeña parte de su vastísimo conocimiento", apuntaban los editores de Males Herbes en la carta que remitieron la noche del martes a los medios. "Lo echaremos de menos, a él, a su sentido del humor único y a su genialidad innata", concluían. A su despedida se sumaron durante la noche, editores, escritores, y amigos.

Inclasificable y efervescente – su escritura era, para Jordi Puntí, "una forma de transporte espacial y temporal" –, Nubla creía que el arte y la cultura eran cosas distintas, que cuando el arte "no es peligroso, es cultura". "La música y el arte deben hacerte pensar", le dijo al también escritor Sebastià Bennasar en esa última entrevista. También que la autogestión durante la Transición permitió que Macromassa llegase tan lejos como llegó, sus cassettes circularon por toda Europa desde el principio, y por eso, decía, la banda, en la que también militaba Juan Crek, tenía una entrada en la historia de la música experimental francesa "y aquí, nada".

Laura Fernández. El País, 1 d'abril de 2020

Nubla, últim solo

Desapareix un dels músics i activistes més destacats de l'avantguarda i un escriptor que havia fascinat des de la ciència-ficció diferents generacions.

A Víctor Nubla no li agradaven gens els enterraments i no hi anava, a cap. No m'imagino la seva cara en aquesta circumstància. Malgrat aquests dies apocalíptics, ningú s'imaginava que el músic i escriptor ens deixaria als 63 anys. Les complicacions d'unes hèrnies van frenar a l'hospital de Sant Pau una de les obres més fascinants i heterodoxes de l'últim mig segle. Una obra monumental amb centenars de peces entre gravacions i llibres. Els últims anys han estat complicats, tant per les dificultats econòmiques de la crisi que van limitar els seus projectes com per la salut fràgil –una operació de maluc el va deixar amb bastó i li va costar déu i ajuda recuperar-se'n–. La immobilitat va agilitzar la seva obra literària, tan fastuosa com la musical, fins i tot més.

Vaig conèixer Víctor Nubla el 1978, quan distribuïa el Periódicodenasunahoja per les llibreries del Rollo que encara sobreviuen a la ciutat. Aleshores es mantenia en posicions dures entre el nihilisme i el situacionisme, intransigent a estones, cordial amb una cervesa i una bona conversa. En aquesta dimensió bipolar entre el Doctor Jekyll i Mister Hyde es va moure fins a l'últim moment. De fet, el vaig trucar de bon matí fa uns dies i em va contestar contrariat per una proposta d'edició que li feia. Al migdia em trucava ell animat per tirar-la endavant. Tot i conèixer-lo des de la prehistòria, em va tornar a sorprendre. Aquell llunyà 1978, a la llibreria Cosa Nostra del carrer de l'Hospital, tampoc em va dir que era un dels membres del grup Macromassa, que des del 1976 ha revolucionat amb la música, però també amb el projecte de subversió total, els escenaris. Del grup gestat amb el seu germà Juan Crek van sorgir infinitat de capçaleres, des dels projectes literaris satírics al festival LEM, que tant li va costar tirar endavant, amb les institucions gairebé en contra. De la paranoia anarquista del "Van a por nosotros" –que declamaven els amics Accidents Polipoètics–, Nubla va saber unir l'experimentació i els sons a la resistència. Un dels primers invents de Macromassa va ser el concert Dària Microtònica, gravat el 1976 a la sala Màgic de Barcelona, pionera i germana de Zeleste en l'apogeu de la contracultura musical. El disc formava part del catàleg Umyu, coordinadora que aplegava el LMD, Laboratori de Música Desconeguda de Nubla i Crek.

Víctor Nubla –o Enric Villalba, el nom real, que sortia al disc únic dels Peruchos– ha estat guia per a les noves generacions. Sempre em va estranyar que un misantrop convençut obrís les portes a gent que no tenia tribunes. L'emprenyarien els missatges egotistes a les xarxes socials que lamenten la seva mort. I fins a mi em costa creure-ho, perquè la sospita és que tot sigui una ficció d'una de les seves novel·les. De fet, Nubla ens va deixar bocabadats amb llibres com *El regal de Gliese*, *Les investigacions del cap Pendergast*, *Cómo caza un dromedario*, *La ciencia a la luz del misterio*, l'extraordinària *El viaje secreto de Elidan Marau a través del Mar de Leche* i la que m'acabava d'arribar, també publicada per Males Herbes, *Metal·lúrgia*, un nou al·legat anarquista contra l'explotació amb el seu humor distòpic. Abans de les edicions comercials propiciades per la generació d'editors independents, Nubla va publicar infinitat de llibres en autoedició, que perfilaven una personalitat literària de primer ordre. Al darrere s'amagava un lector voraç, que vivia en una mina plena de prestatgeries, un lector de novel·la de ciència-ficció i policíaca sense comparació.

Impossible resumir una obra tan vasta. El recordaré sempre amb la seva gossa Hortènsia –que sabia matemàtiques– al pis vetust del carrer de Roger de Flor traginant instruments de vent o l'Ateneu Llibertari de Gràcia del carrer del Perill, o als bars de Gràcia, on sempre et rebia amb un somriure, et cedia la trona i t'anava a buscar una cervesa, o als concerts explosius, com els de Transformadors, KGB, el Comunicat d'Hostafrancs o un al Monumental de Gràcia amb els amics d'Esplendor Geomètrico on van provocar la desbandada general. Escolto el disc Clarinets, catàleg d'usos simbòlics mentre crec que la seva mort és una broma.

David Castillo. El Punt Avui, Cultura, 2 d'abril de 2020